Any XIII. — Núm. 702 15 céntims Barcelona, 30 d'Agost de 1922

PAPITU

—Quan érem joves, aquesta i jo, fugint de la calor, venìem al camp a...
—Refrescar-vos?
—Ca! Tot el contrari...

BAR-RESTAURANT-CHARCUTERIE L'ATLÀNTIDA

Gran terrassa.— Coberts a 3'50 i a 5 ptes. i a la carta.—Obert tota la nit.—Concerts.—Autos

Plaça Lesseps, 4 — Plaça Lesseps, 4

NICE

FONT TROBADA

MONTJUIC, AL CAP D'AMUNT DELS CARRERS DE ROSAL Y COMTE DE L'ASALTO
TELEFON NUMERO 5017 A

El lloc d'esbarjo més fresc i divertit de Barcelona. Gran pati d'esports i ballaruga. Café restaurant, saló per a banquets i salonets molt reservats per a conferències. Obert tota la nit.

CAFE Y BAR

RESTAURANT

GRAN CAFE RESTAURANT TIVOLI

Grandes conciertos todos los días, tarde y noche, por el renombrado QUINTETO VILA. Económico y esmerado servicio a la carta. Servicio de automóviles especial de la casa, a precios muy económicos.

EDEN CONCERT

Temple de l'art i de la bellesa. Lloc de reunió de lo millor de cada casa. Calefacció central garantida. Riquesa, bon gust i bones formes. Artistes de cartell. Consumacions de les millors marques i restaurant de nit, amb tzígans.

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35-Teléf. 5031 A.

GRAN CABARET CAFÉ CATALÀ

RAMBLA DE SANTA MONICA, 6
(COLISSEU DE LA BARRILA I DEL BON HUMOR)
Cada día, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular Torres.

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (*davant l'«Espanyol»*)

Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamoses cambreres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

AMICROBIOL. Desinfectante infalible para preservarse de las enfermedades infecciosas. EL AMICROBIOL es el ideal entre todos los bactericidas, no solamente en sus inmediatos y enérgicos efectos, sí que también por su economía. Indispensable en todos los hogares, si quieren preservarse contra el contagio de las enfermedades infecciosas. Indicadísimo para la higiene íntima de la mujer. Evita y cura los flujos blancos. Afecciones vaginales. Irrigaciones, etc., etc. Sus soluciones son inodoras. No quema. No mancha ni perjudica. De venta en todos los centros de específicos y farmacias. LABORATORIOS D'HORY, ARAGÓN, 207.

Joies veritable ocasió

i objectes usats de totes classes

Tallers, núm. 41

Aquesta casa ven únicament joies i objectes procedents de Montepius, Subhastes i compres a particulars

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.

BARCELONA, 30 D'AGOST DE 1922

PAPITU

POTSER ja ho hem dit altres vegades: Barcelona no és una ciutat; es troben a Barcelona vàries ciutats amb característiques pròpies. I consti que no anem a escriure una guia de tots els carrers i places.

Però una de les diferències més notables de Barcelona, segons l'indret, és la manera com es practica l'amor. Nosaltres anem ara a oferir al benemèrit cos de la guàrdia urbana una colla de datos—dades, segons les Normes—que poden utilitzar el dia que els urbans es decideixin a servir per alguna cosa.

L'amor al districte primer (Barceloneta i Poble Nou) canta «La Marina». El peixater gairebé sempre té veu de tenor, i el que té veu de tenor canta encara què hi hagi malalts. L'amor en quest districte porta barretina. Ella, l'enamorada, és morena perquè té l'obligació d'ésser-ne. Les dones de l'Hòstia totes tenen el deure ineludible d'ésser brunes. Sovint s'acaba amb matrimoni, i l'acte o la festa del matrimoni s'acaba amb raons, perquè hi ha anís de Valls i conyac canya i boira baixa.

El districte segon té un to filharmònic amb l'Escola Municipal. Les novelles artistes i els poetastrets lírics. Es un xic «Boheme». Però també els recons del Parc i les ombres propícies de Santa Maria i Montcada, que li donen un aire romàntic.

El districte tercer, districte de la «Lliga»; Estudellers, dreta de la Rambla, Plaça de Sant Jaume, carrer del Call, és un amor de merceria. El dependent que empaita a la modista. Es amor de vespres que, o s'acaba ballant sardanes, o s'acaba ballant un ball més íntim i amb música indiscreta de somier.

El districte quart és el barri dels amors solitaris. El senyor de la dreta de l'*Ensanche* té un amor a l'esquerra. Es casat, però segurament no estima gaire a la dona. Viu amb ella, però hi viu desaparellat. I, en compensació, la dona del districte quart que no se sent estimada pel marit, se procura un altre amor que tampoc viu al barri perquè no sia tan compromès.

L'amor del districte cinquè (Santa Mònica, Dreçanes, Carrer Nou, Sant Pau i Paral-lel baix) és un amor a l'*alcance* de totes les intel-ligències. No hem pas de descobrir-lo. En aquestes cròniques no hem fet altra cosa que glossar de dret i del revés aquesta immensa ciutat sòrdida i alegre a l'ensems, que és el dictricte cinquè: tronxos de col, pells de taronja, cuplets i *lentejuelas*, músiques i *chorizos*, bars i acadèmies, drames populars i pianos de maneta.

El sisè, Aribau, Montaner, Plaça de la Universitat, etc., és el barri llatí de Barcelona. Aquí, l'amor és de casa de dispeses; és d'estudiant i modisteta o filla de militar; i també en els segons pisos és la *querida* dels senyors de la dreta, els quals estan separats de les llurs dones amades, per el sagrament del matrimoni i pel Passeig de Gràcia neutral.

El districte setè, Sans i Hostafrancs, és un amor castís; amor de «paiet» i de gitana a la Bordeta; amor de «peça» i de «xaveia» a Hostafrancs. Duu la gorra de cantó i escup de gairell, i mata dones amb una mirada i té el ritme suau de les americanes que van venir de Cuba, havaneres, i són dolces com la mel.

Gràcia i Sant Gervasi, té un amor de nena de torreta. El districte vuitè és d'un amor sensual i frenètic. No estan per brocs a Gràcia. Les noies són fetes totes per a la pràctica decidida del sentit del tacte. Veure-les i tocar-les és una sola cosa. Quan és l'amor el que les toca, no passa res dolent; però quan les toca una mà febrosa d'home que no s'aguanta, sovint s'acaba amb bufetades. La noia de Gràcia és la super-barcelonina. Provar-la és adoptar-la. La de Sant Gervasi està un xic més carregada de romanços, però també té un aire que encostipa. El districte vuitè és un districte fatal.

El novè i el desè: Sant Martí, el Clot, Sant Andreu, etc. Són districtes blaus. L'amor va vestit de blau i és contramestre o metal-lúrgic. Ella treballa a la *fràbica*.

L'Ignasi Iglésies ens n'ha portat en els seus drames d'aquest amor; però nosaltres, que no som tan bones persones com ell, no el creiem del tot.

Si el senyor Ribé volgués que PAPITU s'encarregués de donar una conferència als seus subordinats, encara ampliaríem aquests apunts amb detalls que la discreció, que sempre ha sigut norma d'aquest periòdic, ens impedeix citar aquí.

HISTORIES D'OPERETA

EL «TORERO» TRANSPLANTAT

Una vegada... Una vegada a una princesa d'un país estrany—un país d'opereta, vei als Balcans—li van dir:

—Hem descobert, Altesa, un país més salvatge i divertit que el nostre.

La princesa, que s'avorria, va respondre:

—Anem-hi.

—Es lluny.

—Tant se val. No porto pressa.

—No sabem si al Tresor hi ha prou diners pel viatge.

—Creant un nou impost s'arregla la cosa. No vindrà d'un impost.

I es va fer tot com la princesa volia. I es van reunir diners pel viatge, que es va fer en tercera perquè es tractava d'una nació i d'una princesa de sisena categoria. I van arribar a Espanya la princesa, la seva dida, el president de ministres i els ministres de guerra i marina. Perquè aquell era un país molt avençat. No tenia mar, però tenia, per un si de cas, ministre de marina.

Això li ho havien criticat molt els republicans del seu país—perquè hi havia republicans i tot;—però a l'arribar a Espanya va dir a la seva dida, que era el veritable president del consell.

—Veus? Aquest, que és un vertader país civilitzat, té mar, és veritat, però no té barcos. I malgrat això, té ministre de marina.

La princesa a Espanya es va divertir molt. Va conèixer lo més notable d'aquesta terra salada: en Maura, «El Caballero Audaz», la Raquel Meller, el «Gallo»... En veure el «Gallo», va volguer saber:

—I això és un matador de braus?

—De vegades.

—No diuen que la *corrida* és la festa de l'alegria?

—Sí.

—I on la té aquest pobre home l'alegria?

—Amagada.

—...!

—Sí... Però quan la destapa... allò és alegria! La plaça sembla, llavors, un ball de carrer; un parc d'atraccions. Allò és canyella fina, i saber i freixura!

La princesa no els entenia, no sabia de què li parlaven; però va volguer assistir a una *corrida*.

Aquell espectacle, i aquell sol, i aquells crits, i aquelles corredisses, la van fer tornar més boja de lo que era. Tan boja, que a l'hora d'anar-se'n se'n va volguer endur un *torero*. I en van buscar un. En van buscar un que tingués poca afició a matar animals banyuts. Naturalment, el van trobar de seguida. En van trobar un que no podia veure banyes enlloc. Per llàstima que li feien les banyes, no havia tingut mai amors amb cap casada. Ni havia mai menjat cargols.

—Ja t'anirà bé aquell clima?—li van preguntar.

—Si no s'ha de vessar sang, sí.

—Mira que és molt humit, mira que t'hi floriràs!...

—Tant se val!

I el *torero* va marxar amb la princesa. I van arribar al territori estrany. I la princesa el feia anar vestit de *luces* fins en els treballs més íntims. I la princesa era feliç. Deia:

—Quin home! Oh, quin home! Es un braser, una fera! Mossega i esgarrapa! Quin temperament!...

Però avui la princesa està trista. Què tindrà la princesa? Té que aquell temperament i aquel braser s'han apagat. El *torero* ja no esgarrapa ni mossega. Ha criat panxa, s'ha fet conservador i amb els diners de la princesa, ha posat un estanc.

CONVERS

A la porta de certa casa hi ha sis o set meuques parlant; passen dos amics i diuen:

L'un.—Mira, tu, quina reunió de meuques. Potser fan un congrés...

L'altre.—Sí, noi; un congrés de di...putades.

LA RECONQUISTA

Les noies, dones i fetus (terme per a designar aquelles femelles que sols et mires un dia tèrbol, en ocasions d'aquelles en les quals tens pa a l'ull, en què no en tens, de pa, i la gana et ve sobtadament, etcètera) que jo he conegut en aquest món (a l'altre encara no he començat a fer-hi coneixences) són tantes, que si en volgués fer una llista posant els seus noms en columna, l'un dessota l'altre, no en tindria prou, per a donar-les a conèixer a totes, amb un rotllo de paper higiènic de pela amb deu.

Si afegim que sóc poc fisonomista i molt distret, compendreu el perquè dels dubtes que sovint em fan voltar el cap, i que si bé és veritat que de vegades m'han fet gràcia, altres m'han fet ràbia.

Una nit que havia sopat de gust en un bon restaurant, amb tota la catxassa d'un rector, tot fent la digestió satisfet (el disgust de la nota havia sigut senzill: havia sopat sol), xano xano vaig anar-me'n cap al carrer de la Unió, per a veure si trobava res pel ganxo en el degà dels abans anomenats cafès-cantants, després cafès-concerts i music-halls darrerament (cada vegada *más difícil*).

Com que era tard i el concert s'acabava, vaig ajaçar-me pel foier.

Feliç i optimista com tot home de panxa plena, ben prompte vaig veure'm rodejat d'un vol de serafines (femení de serafins) que em treballaven consumacions; allí s'anomenava desde l'altiva botella de xampany fins la *ruín* gaseosa amb aixarop.

De tot aquell bé de Déu de sacerdotesses sempre dispostes a oferir sacrifici a l'Amor, va intrigar-me'n una de maca, tota guarnida de nou del tarot a les sabates, ben alimentada i d'expressió viva i maliciosa.

—Com si jo l'hagi vista aquesta cara—em deia a mi mateix.—Però, com, quan i on?

Vaig començar a enraonar-hi; la seva veu no em recordava. L'extremat amanerament del seu parlar i dels seus gestes tampoc m'era conegut. Vaig acabar de mirar-me-la bé. Vaig procurar d'endevinar si ella em coneixia a mi. I vaig creure, finalment, en una casual indeterminada semblança, sense poguer concretar a qui, ni en què.

La mútua conquista va anar progressant; jo li buscava el cos i ella em buscava l'armilla, i més tard, fet el pagament d'unes flors ja una mica suades, que sortien a la venda només que per tercera vegada, i d'un biftec i d'uns trossos com de teia que anomenaren per pollastre i d'uns plàtans i d'un Codorniu, me n'anava de bracet amb la meva conquista (?) cap a un *meublé*.

L'exquisit sacrifici de la carn va ésser magne. Aquella mossa n'era mestra superior, pertanyia per mèrit propi al gremi de les virtuoses de l'amor; la música de l'amor d'aquella nimfa sublimava (vull dir que t'enlairava, t'exaltava a les regions paradisíaques; no ho confongueu amb la prosaica i darrera operació de la pastilleta color de rosa).

Però en llevar-nos al següent matí, posem-hi al següent migdia, després d'haver-me dat la dutxa d'aigua freda, feta la meva toalet i ja abillat, quan ella quedà vestida de la seva roba interior i, a la plena llum del sol que va entrar a l'obrir un finestró, vaig veure-la de blanc, pentinant-se enfront l'armari-mirall, amb la cara sense polvos ni pintures, bastant decaiguda per la passada nit, com si en sorgís de sobte un *Comendador* de Tots Sants, vaig tenir un esglai de sorpresa, i d'una manera estranya, com somniant, se m'escapà un crit:

—Elvira!

Ella, al sentir aquest crit, va tenir també un surt, quedà parada, però aviat va somriure, mig confosa.

No hi havia dubte: la raspa de casa l'oncle, que feia més de dos anys la casualitat me l'havia posada a sota, encara que desconeguda, molt més refinada, era la meva conquista de la nit passada! Més ben dit, la reconquista!

De moment, el succés em va fer l'efecte com d'una rifada, em va fer ràbia, però a l'anar-me refent de la sorpresa em vingueren ganes de riure. Tot plegat havia sigut una emoció nova.

Havia sigut disfrutar de dues dones amb una; per a un que només vol variar, era el màxim de lo que es pugui disfrutar a una dona.

—A mi em banya el meu promès.
—I entra molt endins?
—Què n'ha de fer d'això?

—Quina peça més llarga, oi, Riteta?
—Calla! Que si la mamà ho sent, es pensarà qui sap què!...

EL SOMNI D'UN RUS

N'Ivanoff Txiew, aquella nit, s'adormí pensant en Barcelona. En sa carrera artística—era atleta de circ—havia estat molt sovint a la nostra ciutat, i en guardava un record molt agradós. Aquella nit, al ficar-se al modest piltre que compartia amb en Salakieff, un camàlic sense feina, el seu pensament volà envers la nostra ciutat, amb delitosa complaença. I com que feia cinc dies que no li entrava res calent al cos, la gana va conduir-lo cap a regions força apetitoses i somnià que es trobava a «La Castellana», un dissabte a mitja nit. Solia anar-hi sempre a la matinada, després de trobar-se amb la Merceneta, de l'«Edèn», la seva flàvia *per accidens*. Allà feien tertúlia amb els seus companys i les més xamoses estrelles de cabarets i music-halls.

Quin bé de Déu de pernils! Quins xorissos, lluents i temptadors! Quina abundor de vianda flairosa i a punt de tast! N'Ivanoff, en el seu voluptuós somni, començà a palpar i a remenar. Aquests dos xorissos, petits i rodanxons... Aquesta butifarra catalana... Aquest pernil, de palpís molsut... Aquest... L'home, tot somniant, remenava, remenava... Tot lo de «La Castellana» va remenar-hó, i a fe que hi ha molt per remenar! Es a dir, lo que remenava no era precisament lo de «La Castellana». El camàlic, son company de llit, podria certificar-ho...

El cert és que N'Ivanoff es despertà sobressaltat. Adéu, somni d'abundor! I pensant-hi sentí que li entrava certa cosa...

—Què fas, Salakieff?

—Calla i deixa fer.

—Però...

—Haguessis estat quiet...

A l'endemà, N'Ivanoff no pogué dir-ho allò de què feia cinc dies que no li entrava res calent al cos. Però, al pensar-hi, el seu pensament volava cap el seu somni i recordava aquell bé de Déu de teca sanitosa de «La Castellana»...

MONOLEG

—Veiam si encara l'hi ficarà!... Ja ho dic jo que l'hi ficarà! Ai... que l'hi fica!... Vaja!... Ja la té a dins!...

(No en pensin res de mal, ara... No són més que les exclamacions d'un espectador a un partit de futbol...)

FIGUES I RAIMS

LLETRA DE A. S. M.

I

Al costat mateix de casa
un trosset d'hort hi tenim,
i tocant amb el tros nostre
també el seu hi té en Joaquim.
Una figuera molt grossa
hi tenim en el nostre hort,
i en Joaquim hi té una parra
que fa un fruit ple de dolçor.
La primera fruita
que cada any cullim,
quan ja està madura
sempre ens la partim...
Jo li dono mitja figa
i ell em dóna mig raïm.

Tornada :

Ell em diu :—Bona amiga,
que dolça és aquesta figa.—
Jo li dic :—Amic Joaquim,
també és dolç el teu raïm.—
I ja no parem
fins que tips estem.

II

En Joaquim és molt simpàtic,
fins crec que m'estima i tot,
prô com que és molt curt de geni,
no m'ho gosa a dî el xicot.
Mes, per això, moltes tardes
ens trobem a l'hort tots dos,
que allí sota la figuera
passa un airet deliciós.
De bella natura
junts allí fruïm,
i si al cap d'un rato
desitjos tenim...,
jo li ofereixo una figa
i ell m'ofereix un raïm.
(*Tornada*)

III

En Joaquim ja ha tret el geni
i ha provat que el té molt fort,
quan aquesta tarda estàvem
tots dos solets allà a l'hort.
Allí sota la figuera
el xicot s'ha declarat ;
diu que jo tinc d'ésser seva
i que vol casar-se aviat.
Jo li he dit :—No vagis
de pressa, Joaquim,
ja veus que som joves
i que ens divertim...—
I li dono dugues figues
i ell em dóna dos raïms.
(*Tornada*)

LA TORNA

En Quimet, xicot de setze anys, es troba malament i ho diu al pare. Aquest, al dar-se compte de la mena de malaltia, es posa fet una fera.

—Grandíssim poca-vergonya ! A la teva edat !

—Però, papà, si jo no...

—T'haurà vingut sol, si et sembla ! Anem, anem a câl metge !

Surten i agafen un tramvia. Al pujar, el pare diu al bordegàs :

—Puja, porc !

El metge mira i remira al malalt i exclama :

—Té poca importància, però s'ha de cuidar. Això és una erupció hereditària. Vostè, senyor, deu haver tingut...

—Sí ; però em vaig curar...

—S'ho pensa. Veu ? Ara ha rebrotat en el seu fill innocent !

Surten pare i fill de casa el metge, i el primer va avergonyit fins el capdamunt. Al pujar al tramvia, el fill exclama :

—Pugi, porc !

—Què voldràs ésser quan seràs gran? •
—Jo? Corrido.

DEL CARNET D'UN HOME DE MÓN

LA DONA ESTRANYA

AMB aquella dona havíem arribat a totes aquelles coses que són possibles d'escapada, fins al cop de gràcia, el difícil, el més dolç, però el que fa més por a les dones de bé, no per l'acte en si, sinó perquè al cap del mes ve l'engúnia d'un retràs, dubtes, recels... i un altre mes, i la seguretat, i la conveniència de cercar una llevadora amiga o un metge complaent, o bé deixar que els mesos colin per a enriquir la col-lecció de fills d'En Sense de l'Hospici.

L'amor no li tenia pas cap altre secret—de totes maneres, ja era un secret gros!—que el de la davallada franca, la que crea les races i els pobles, la transcendental, la que no té parior. Les demés dolçures, d'home i dona, se les sabia de memòria.

I tot perquè no volia anar a casa d'altre. Ço l'esverava, la posava frisosa i, enfebrada i tot, preferia el bany amorosidor a l'entrevista a soles en un reconet segur—ara que n'hi ha tants—que li fóra el coneixement pur i l'apartaria de les teories de la relativitat, que tenia practicades.

Tota ella era foc, però un foc casolà, de darrera de porta, un foc d'ocasió. Les seves mans, suaus, flonges com el xap o com el pelfó, eren polimúsiques, ho tocaven tot, des de les guardioletes de la vida fins a l'agulla imantada que tomba sempre cap el nord de la dona. La pressió més minça en els seus pits, els era motiu d'enduriment; la pessigolla més sobtil a flor d'anca, era motor d'un seguit de rialles amb regust de petons; i, ai!, més avall, una entremaliadura qualsevol de dits, què us diré?, fer el que feien abans els aviadors, *boucler le boucle*, la vinclava com es vinclen les coques de Sant Joan. I el doblec i la rialla eren al mateix temps.

Petons? Ho havia petonejat tot, tot, tot. I no el petó acadèmic, fred i cerimoniós, sinó el petó roent, i fins el petó golut que xuclaria, si gosés, la cosa amada. Però, tot a casa, al batent d'una porta, o al replà del terrat, o al peu de l'escala.

Totes les meves arts d'home de món van topar amb la tossuderia d'aquella dona estranya, i fins un dia en què la sort va oferir-me uns minuts de llibertat a casa d'ella, vaig sentir el desig punyent de venjar-me d'aquella rebequeria, deixant que la naturalesa fes el seu fet, passés el que passés.

Ho va conèixer ella? Sospito que sí, perquè, dominant-se, m'apartà dolçament:

—Què anaves a fer? Vols perdre'm?

I vam renyir; una temporada llarga la passàrem sense dir-nos res. Un dia van dir-me que s'havia casat. Vaig pegar un bot, perquè els homes tenim gelos fins de la dona que hem deixat. I vaig cometre la crueltat de presentar-me al temple el dia de la boda.

La pobra noia tremolava. Va donar el «sí» en l'instant en què els nostres ulls es creuaven. Un mes més tard, jo entrava a casa seva com si tal cosa i era nomenat «marit honorari». Es a dir, tenia drets de marit, i no pagava quota. Però, creieu que fora de casa vam fer res de bo? Mai!

I a tot això, res de menuts. Ni amb la lluna nova, ni amb la lluna vella, ni el dia tants, ni el dia quants, ni posada de cantó, ni boca-terrosa, ni el marit, ni jo...

Ella es desesperava:

—I per a tot això m'he passat tant temps a mitja racció?

Sort que va donar-se pressa a estimar, i com que ni jo, ni el marit, podíem donar l'abast, va llogar més gent i va arribar a tenir un amic per cada dia de la setmana, a fi d'assegurar el cop. Això sí, mai fora de casa!

Me'n vaig desempallegar, però sé que va conseguir una criatura... Però... va ésser feta al terrat, una nit de lluna, estant fora el marit. Mai fora de casa!

ISARD CABIROL

—Jo, per casar-me, necessito una dona ideal, perfecta, un model...
—No sé pas què hi veu!

LA REVELACIÓ

Estàvem en lo més agut del període sagnant dels homes (!) ; no s'alarmin, que hem volgut al-ludir les xifres fatídiques de 1914-1918...

Conseqüentment, en aquells temps de desolació no es casava una rata, com sol dir-se ; l'encariment de tot, l'escassesa de mitjans... i de mitjons, l'abundor de mals-de-cap (en el bon sentit de la paraula), la incertitud del pervenir, etc., tot contribuïa a què escassegés la celebració de matrimonis legals... amb carta de pagament.

Així, ningú estranyà que Na Aurèlia, una pubilla formosa, rica i jove, es decidís a pendre per marit a l'Eutimi Pelagats, un noi de trenta de fets... posseïdor tan sols d'una aurèola de Tenori, que esgarrifava.

—Però—pensà Na Aurèlia,—si no passa res millor !...

Prudentment, la novella esposa tractà de rodejar-se d'un parell de serventes, lo més lletges possible ; però, per sa dissort, s'estava sofrint una veritable epidèmia de minyones bufones que, baix el punt de vista de Na Aurèlia, era talment un fàstic !

I com a botons de mostra, tingueren d'entrar a son servei l'Antònia, una rossa despampanant, per a el negociat de la cuina, i la Pepa, una morenassa molt salau, en qualitat de cambrera.

Passà un any, i, com és natural, el naixement d'un infantó alegrà la llar del feliç Eutimi, qui, com de costum, prosseguia fent foc de papallona per amunt, tan reservadament com podia.

Anà creixent el plançonet, i fou precís cercar-li una mainadera ; Na Aurèlia tingué la sort de trobar-n'hi una, no gaire més afavorida de fesomia que una torrada cremada... i untada amb cansalada rància ; aqueixa *beutat* prengué coratjosament a son càrrec la missió d'ensenyar al nin a barbotejar les primeres paraules ; i quan el menudet deixeble ja demostrà evidents progressos, forfollant varis mots junts, i ja resseguia el pis, mig caminant, mig tomballonejant, la mainadera cregué arribada l'hora d'innovar-l'hi, tota satisfeta, a sa senyora :

—Sàpiga que l'Enriquet acaba de dir, ben clares, quatre paraules juntes !

—Què em contes ?... Veiam com les diu !...

I el xavalet, innocentment, suaument, barbotejà això :

—Pe-pa, pi-pa, pi-pi, pa-pa...

Epíleg.

Na Aurèlia fugí afollada cap al despatx de l'Eutimi, departament vei al saló gran ; la porta era tancada, però pel forat del pany veié... un fragment de *Via Làctea* !...

Al cap de mitja hora, la Pepa descendia, per darrer cop, les escales d'aquella casa ; cinc minuts després, l'Eutimi, xiulant xiulant, també n'eixia... amb les orelles ben calentes, moral i materialment.

I la soferta Aurèlia, a hores d'ara, espera inútilment que arribi a la nostra ciutat una important remesa de raspes lletges... Més que lletges : purgants, horrendes, caòtiques ! !

UNA DEFINICIÓ

Es celebrava a Londres un banquet oficial. A la festa hi assistia l'ambaixador de Turquia i certa princeseta anglesa, molt gentil i molt innocent.

La conversa versava, feia estona, sobre els costums turcs.

—Què és un eunuc ?—preguntà de sobte, càndida, la princeseta gentil, dirigint-se al diplomàtic otomà.

Aquest, perplexe, no va respondre. Però cert polític anglès que allí es trobava i que tenia fama d'ésser home enginyós, respongué :

—Un eunuc, Altesa, és una mena de gentilhome que ha perdut els botons però li queda la clau !

—Què diu que li va demanar en Pere a l'Agnès?
—La mà.
—El desvergonyit !

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA

UNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELÉFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINZO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — DIRECTOR: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1430

COSAS DE BUENDIA

CHISTES PERSONALES E INTERESADOS

(NOTA.—*Buendía nos envía esta defecación. No hagan caso, que está tostado.*)

¿En qué me parezco a una alpargata?
En que no tengo un clavo.
¿Y a los perros?
En que siempre voy detrás de las perras.
¿Y a un guardia disolviendo manifestaciones?
En que los escamo.
¿Y a los cobradores del tranvía?
¿En que voy de gorra a todas partes.
¿Y a un buque que baja del dique?
En que estoy limpio de fondos.
¿Y por qué necesito que hagáis como los caballitos?
Porque necesito que giréis.
Y lo que me veré precisado a hacer ¿en qué se parece a la carretera de San Cugat?
En que ¡va a Rabassada!
¿Y lo que hago por culpa vuestra, a los traidores de teatro?
En que son papeles muy feos.
¿Y una escopeta a cien pañas?
En que con ellas podría ir tirando.
¿Y vosotros a dos castizos bailando el schotis?
En ¡qué agarrados!
Y si tanto me apuráis, ¿por qué dejaré de orinar como antes?
Porque *me-aré* otra cosa.
¿Por qué esta amenaza se parece a una lavativa?
Porque os hará abrir el ojo.
¿Y por qué me parezco a los buñuelos?
Porque necesito pasta.
¿En qué se diferenció ayer vuestro Buendía de un gandul?
En que éste no hace nada y Buendía *no hace-nado*.
Bueno: supongo que con esta mandanga habréis caído del burro y enviaréis pañas. Si no lo hacéis, pondré mi buena sombra al servicio de un diario de upa. Dejaré la sombra y pasaré al «Sol».
Si hago tal, ¿por qué me compararéis a un flemón?
En lo que os dolerá.
Sois unos barras. Tenéis una mecanógrafa muy caya que se dice Lux de Vela y no la dais una malla. Trabaja sin malla, la pobre. Tenéis una Vela y no l'apagáis nunca! ¿Y los botones? Siempre los tenéis pegados a los pantalones.
Ya lo sabéis, pues: al tanto. Si no pugnáis toco el dos. Es éste el último atán que os envía vuestro jacarandero

BUENDIA Y GASSOL

—¡La ha diñado, señor Ramón?
—¡Ya lo creo! ¡Ya no se le levantará más, señora Tuyas!

ANUNCIOS A CINCO PELAS LA LINEA

¡Señoras! Medias de seda, transparentes, a 1 pta. cada una. El par, diez reales. Pelayo, 222, Peluquería.

* * *

Si sentís escozor u os salen granos, apelad a los polvos del Dr. Llatuga. Calman, refrescan y no tienen consecuencias. Farmacias y alpargaterías : : : : : : :

* * *

En el pecado... llevarán la penitencia los hombres que no usen, para no mojarse, los impermeables «Casto José». Los únicos irrompibles. Giritá, 119, tienda de platos y ollas : :

* * *

Con un dedo levantaréis 100 kgs. tomando el tónico digestivo «K. M. Andules». Pídase en todas las zapaterías : : : : : : : :

* * *

Calmad vuestro furor, calvos cansados de probar específicos. El «Regenerador San Son» os hará encontrar pelos hasta en la lengua. Palaudaries, 108, 2.º : : :

* * *

Es cosa que no compromete a nada, probar la Loción Farinetes, para el sobaco. De gran moda en Manchester. Perfumería Ninón. Cerrada de días : :

* * *

Da sumo gusto comprar en los almacenes «El Pato». Nadie como «El Pato» para contentar a la gente : : : : : : : :

FANTASIA VERANIEGA

EL ELEFANTE, EL INGLES, EL FRANCES, EL ALEMAN, EL POLACO, EL RUSO, EL YANKEE Y EL CATALAN.

Había un golpe en un hotel siete fulanos que eran de la quinta horca y que se estaban bebiendo en el bar, con aquella alegría. Uno era inglés de los de Inglaterra. Otro francés, otro alemán, otro polaco, otro ruso, otro norteamericano y otro catalán.

Después de haber garlado de valiente y haber alabado las cualidades de sus razas, hicieron una apuesta. La de quién endiñaría un libro que tratase con más salero del elefante. Después, tocaron el dos.

El inglés, que era un argente-vivo, organizó a corre cuita una expedición de caza y embarcó en un barco para el Africa de en medio. A los diez meses, semestre más o menos volvió y publicó el libro: «La caza del elefante en el mismísimo corazón de Africa».

El alemán se puso sus ojeras de oro y se pasó diez meses en visitar todas las bibliotecas del mundo—y la Arús también,—publicando al cabo de abajo, una obra que decía: «Introducción a la definición de la palabra: elefante....»

El polaco, polonés o como sea, fumó 6.893,972 cigarrillos, pensó diez meses y escribió el tomo: «El elefante y la cuestión polaca....»

El americano se puso en mangas de camisa, contrató 12 mecanógrafas, se bebió 249 gin coktails y se despenjó a los diez meses con la obra: «Mil maneras de utilizar en América el elefante africano.»

El francés no se encaparró e hizo una novela de aventuras, editada por la casa Hachette, que se decía: «El elefante en celo.»

El ruso no ha enviado aún nada, porque los soviets se lo han impedido.

El catalán se fué al Parque, tiró 12 llonguets a la Julia, y con Capdevila escribió un vaudeville, que estreno Bergés, titulado «L'elefant del Parc».

A horas de ahora no sabemos quién ha ganado el premio.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Qué diferencia hay entre el cráter de un volcán y *aquello* de las mujeres?
Pues, en que por el cráter sale lava, y, en cambio, etc., etc., todo lo contrario.
(¡Pues no es pas fácil de decir!)

—

Y un río que se despeña, ¿en qué se parece a un gato?
En que ¡cata ratas!

—

¿Y el mar Cantábrico a una meuca averiada?
En que tiene flujo.

—

¿Por qué no es lo mismo ir a un Banco grande que a uno pequeño?
Porque no es lo mismo ir al Banco que al banquillo.

—

¿Dónde se colocan los cabos en una formación?
Al final, por aquello de «al fin y al cabo»...

ROMPECUELLOS

Parece talmente mentida que sean tan taloses. ¡Ni uno lo ha endevinado! Y era la cosa más sencilla que ir de cámara. Aquello que decíamos, era un *fusil*.
A ver si caen aquí:

Bacalao a la lata	Romesco con cebolla

Si ahora no lo endevinan, ya cale que pleguen el ramo.

—No m'hi vull ficar més a l'aigua amb la Mercè. Fa massa coses!...
—Què! Que la troba freda?
—No. Massa calenta!

BOXA

Dijous de la setmana passada va haver-hi sessió de boxa al Parc de la nostra ciutat. De la mateixa manera que si ens trobéssim en ple hivern, en què a hom li dóna cert plaer que li escalfin el cos, una colla de benemèrits boxejadors van prestar-se al sacrifici.

En Bosc i en Sarion van canviar-se un *sarrió* de mastagots amb tan poca solta, que l'àrbitre va declarar *match* nul.

Pujaren després al patíbul en Gironés i l'Herrero, que ens van donar un combat molt dur i fins quelcom científic, sobretot per part d'en Gironés, que guanyà el combat.

En R. Vallespín la va dinyar lluitant amb l'Aracil, malgrat i haver estat molt bé el primer; però, és allò: Déu nos en guard d'un ja està fet!

En Martínez va guanyar per punts a en Sancho, que va suportar durs i persistents atacs del seu contrincant.

La vetllada, pel que s'ho mirava a la fresca i xuclant un gelat o una orxata, va ésser agradosa, i que consti que hi havia molt públic.

FUTBOL

Diumenge passat, amb motiu d'ésser el darrer dia de la festa major de Sans, pujaren en el camp de la «Unió Esportiva de Sans» els primers equips d'aquest club i de l'«Europa».

Després de travessar de cap a cap, a peu i en mig d'un núvol de pols, el carrer de Galileu, arribàrem al camp dels blancs-verds, que estava més atapeït de públic que un tramvia de les «Arenas» en dia de «toros». Va aconsolarnos la perspectiva de què hi havia moltes dones que estaven força bé, i això té sempre un atractiu bastant poderós.

Recristina, amb quina fe jogaven aquella família, malgrat la calor que feia! En Sancho, que encara juga amb el «Sans», fou l'heroi dels verds; va jogar colossalment, sense que el seu lloc li lluís, puix no és el mateix jogar al «Sans» que al «Barcelona». En Carulla també va fer-hi un bon paper; no així en Sotillos, que estigué molt dolent.

Quant als de l'«Europa», pot dir-se que foren els amos tota la tarda, car dominaren completament, no aconseguint ficar-la més vegades, per la mala punteria d'en Cros i d'en Julià, que van fer figa molts cops.

Encara que curt, ressenyarem el partit:

La primera part, domini complet de l'«Europa», amb qualque escapada del «Sans». En Sotillos li fa un ronyó saltat a en Serra, que queda *knock-out* uns moments. En Julià acarona la pilota, com qui fa festes a una nena de tretze anys, ço és, sense ànim de ficar-la-hi; però aquesta, tot xino-xano, sense que el porter s'hi oposi, se li fica dins.

El porter del «Sans» diu que ha sentit un xiulet i després se l'ha vista dins.

La cosa s'embolica; el públic del «Sans» comença a trobar dolent l'àrbitre, que és en Bakilo (Baonza) i els jogadors comencen a jogar dur.

La segona part, encara que dominant l'«Europa», fou quelcom més igualada. El joc segueix essent molt fort i registrem dues trompades més, que fan córrer al *botiquín* i al *botones* de l'«Europa», que semblen en *Juanito y su perro*.

Faltava un quart per a acabar, quan en Carulla guilla amb la pilota i la centra al nano Oliveres, que fa el gol del «Sans», o sia l'empat. Apaudiments, crits, visques, bótes de vi en l'aire i abraçades als jogadors.

El públic chorejà als jogadors com als «toros» quan en Belmonte fa cinc «pases» de «muleta» seguits. La cosa està que bufa. Encara dura l'alegria del gol, quan l'«Europa» en fica un altre, acabant tot seguit el partit per 2 a 1.

L'«Europa» jogà molt bé, i en premi li regalaren una copeta de 40 peles que ofrenà un senyor de la barriada molt entusiasta del «Sans».

Apa, *buenas*!

PALLOFA

NO HI ÉS!

Té la dona molt caia en Riutort. Així opinen tots els seus amics. Però la dona d'en Riutort, demés de bella, és complaent, i en Benet, un amic d'en Riutort, podria donar-ne qualques referències.

Un dia que en Benet estava conversant amb la Maria, o sia la pròpia d'en Riutort, aquest entrà en el pis.

—Redena! Ell!—exclamà al sentir obrir la porta.

—El meu marit! Amaga't! Aquí, dins de l'armari! Agafa la roba! Així!

En Riutort entrà i s'adonà d'uns elàstics damunt d'una cadira.

—Maria! Tu m'enganyes! Tens un amant amagat!

—Bades.

—Vaig a buscar-lo!

I mirà sota el llit...

—Aquí no hi és!

I mirà darrera el *biombo*.

—Aquí no hi és!

I obrí l'armari i mirà cap a dins, veient en Benet, que l'apuntava pistola en mà.

—Mira! Aquí tampoc hi és!

I seguí buscant...

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

Aquesta setmana, el conflicte plantejat a l'empresa de Papitu per «L'home de la Conxa», que, com tots saben, va declarar-se en vaga, presenta millor aspecte.

Sembla que d'una i altra banda s'han iniciat corrents d'aproximació, i no fóra gens estrany que un dia d'aquests tornessin a fer les paus com dos *queridos* que han estat de morros una temporada.

Crec que l'Institut de Reformes Socials, d'acord amb l'Associació d'Alcaldes de barri i demés forces vives de Barcelona, han intervingut en l'assumpte, i en principi han acordat que es nomenés una comissió mixta per a resoldre'l.

Fins ara, tinc entès que d'aquesta comissió en formen part dues mestresses de cases ben acreditades i un sereno, en representació de la banda diguem-ne patronal, i en nom del proletariat, o sigui «L'home de la Conxa», un canonge, una llevadora i una cupletista de la primera part, tots ells sots la presidència del popular empresari senyor Gisbert, perquè ja se sap *que no hay otro pa arreglar cuestiones*.

Fins ara, m'han assegurat que no hi ha hagut més gestió que la presentació de bases per part del vaguista i que la comissió es reuneix cada matinada al «Chiringuito» per a estudiar-les.

Per més que tot es porta amb molta reserva, jo he lograt ensumar les tals bases, i, mica més, mica menys, puc assegurar-los-hi que són aquestes:

Primera. Reconeixement, per part del patró, del Sindicat Unic de la Xirinola, que si avui no té tanta força com els altres, és perquè no s'alimenta prou.

Segona. Treballar lo menys possible i cobrar com més millor, sense limitació en cap dels dos casos.

Tercera. Tenir tota mena de drets, fins el de cuixa si ve a tomb, i cap mena d'obligació.

Quarta i darrera. Que treguin a «L'Esquirol» i que indemnitzin al vaguista amb una col-lecció de biftecs i una grossa de llonguets.

La primera part d'aquesta darrera clàusula, em penso que la modificarà després que jo li hagi donat una veça al nas.

Però, vaja, no dubto de què, després de quedar un xic modificades, el patró acordarà acceptar les bases i tot quedarà arreglat.

De manera que la setmana entrant és molt probable que ja tornin a gaudir de les informacions de «L'home de la Conxa», obtingudes per la telegrafia sense fils, perquè de fils, al pobret crec que ja no li'n queda ni un!

Però, abans de pendre comiat—que és la única cosa que prenc a fora d'hores,—dec fer una mica de crònica teatral.

Primerament, és de justícia que salvi algunes errors i omissions comeses la setmana passada al parlar de la gent del «Còmic».

No és cert que l'Enric Beút pesi noranta dos quilos i mig; en pesa cent vint, i encara que és un home de pes, no és gens pesat: ens ho va assegurar ell mateix.

Demés, vam deixar-nos en el tinter al baríton senyor Francès, que no és francès, però pa la anglès i a l'hivern porta rus; al baríton senyor Ferret, que per mi és el millor xòfer de tots els barítons i el millor baríton de tots els xòfers; a la segona tiple Carmeta Lamas, que és una segona de primera, i a les ballarines.

Una d'elles, la Feliça Almorín, és feliç del tot des de que té un *novio* tot vestit de blanc, que sembla que vagi de primera comunió. *Bueno*: per ella crec que si que hi va de primera.

L'altra, la Mercè Llimona, que sembla una col-legiala entremaliada, com a dansarina té una plàstica admirable, i com a dona, no sabem ben bé com la té, però ens ho pensem.

Liquidat aquest assumpte, vaig a esprémer les escorrialles informatives.

Per a la vinent temporada de tardor, el panorama teatral de Barcelona serà el següent:

A «Novetats», tombarelles i salt de la regalèssia, o sigui Circ Eqüestre; al «Tívoli», teatre líric català, començant pel «Serrallonga»; al «Romea», els mateixos de cada any, fent teatre de barretina; al «Poliorama», la companyia Güell, que no té que veure amb el baró de ídem més que també *se rosa quan la aristocrasia*; a l'«Espanyol», vodevil i realisme sentimental; al «Nuevo», operetes; a l'«Apolo», gènere d'espectacle; al «Victòria», sarsuela capitanejada per en Traga-niños, i al «Còmic», melodrama d'en Rojas i la Caparó, amb *lloro continuo*.

Ja està dit tot; i ara, si no ens veiem més, ja ho saben: *mandar*!

L'Esquirol

MUSIC-HALLS

Les alemanyes de l'«Edèn», *Estatuas vivientes*, van per Barcelona molt ben acompanyades. L'altre dia, l'amic Planetes, director del jazz-band de la casa, ens invità a tocar artísticament, és a dir, despullats de tot sentiment obscè, un pit de la directora, que no tenim inconvenient en qualificar de pit escultòric. Fort com la pedra i rodonet com un mató de câ la Serafina. Elles, les simpàtiques noies de la «troupe», mentre sigui artísticament, es deixen inspeccionar amb una bona fe que ni que fossin pomellistes d'en Folch i Torres.

Llàstima que no es pugui fer amb aquesta atracció com es feia abans a les subhastes amb el gènere. Després que el subhastador l'havia ensenyat des de la tribuna, el donava a un empleat per a que el passés de rengle en rengle per tot el públic.

Ai la mare, si un acomodador de l'«Edèn» passés pel públic una alemanya d'aquestes per a que es vegés que era de marca!!...

Ara fem hispano-americanisme amb el cuplet. La Isabel Carbó ha debutat al «Folies Bergère» i canta cançons que podrien ésser subvencionades per la Casa d'Amèrica.

Al «Monte-Carlo» ha debutat en Lluís Martí, musical que no és un Beethoven, però fa molt soroll i té molt èxit.

Al «Novelty» hi ha la Bella Dorita. La millor en el seu gènere—que és *femenino*.—

Al «Royal Concert», la Argentinica, que no és l'altra, però Déu n'hi dó.

No hi ha res de nou en els demés music-halls.

L'«Alcázar» aviat s'obrirà de bat a bat.

Al «Royal» ja desterenyinen. També s'obrirà aviat.

ELS DOS CORNUTS

Don Joan i el senyor Pere es trobaven invariablement cada vetlla en el Continental per a fer l'aperitiu. Don Joan era un bevedor variable: tan aviat prenia vermut, com cervesa, com cock-tail; el senyor Pere era un devot fermíssim del «Pernod»; ja ni el demanava: en veure'l, el mosso anava al mostrador, demanava la beguda i la hi posava al davant. Ni la puja dels preus, de quan la guerra, pogué fer que vacil-lés sa afició a la verda. Veritat que si el preu del trago augmentava, també augmentaven, i de manera considerable, ses riqueses. No era un nou ric, perquè això li venia de naixença, però sí un nou molt ric.

El senyor Pere i don Joan, mentre bevien parlaven de la política, de la guerra, de negocis, de les dones que passaven. A la seva hora s'alçaven i l'un tirava cap a Llevant i l'altre cap a Ponent, ja que l'un vivia a la dreta i l'altre a l'esquerra de l'Eixamplis.

Una vetlla don Joan notà que el senyor Pere estava neguitós.

—Què li passa, senyor Pere?

—Res.

L'altre callà, tractà de cercar conversa sobre temes diferents... Debades. Aleshores insistí.

—Però, què té, senyor Pere?

—Res, home, res.

Begué un glop d'absenta, i de sobte s'alçà i digué:

—Anem, don Joan, anem a esbargir la boira.

—Però...

—Anem, he dit!

L'amic s'alçà i el seguí. Pujaren Plaça de Catalunya amunt, i en sent davant de «La Lluna», el senyor Pere es llevà el barret i digué a don Joan:

—Miri'm bé.

—Ja el miro.

—No em veu res?

—A fe que no.

—Doncs, horroritzi's! Porto banyes!

—Bony! Què diu? Donya Laieta...?

—Sí, ella, ella, la pròpia! Es més puça que la Júlia. Que m'hagués enganyat aquesta pobra, és passador; però ella... ah!

—I què pensa fer?

—Matar-la.

—Home, no sigui Otel-lo! El despreci és lo millor.

—No, no; ara vaig a casa a matar-la.

—De cap manera, sant cristià. Lo que fa vostè, és venir-se'n a sopar a casa amb mi. Precisament avui la dona m'ha dit que tenim una *boullavaise* i unes perdius amb cols, que els àngels hi cantaran. Després sortirem, i després... qui ha fet avui farà demà.

El senyor Pere es deixà convèncer. El sopar fou admirable; la virtuosa esposa de don Joan, advertida per aquest de la desgràcia de l'hoste, es dedicà a omplenar-lo d'atencions delicadíssimes, servint-li la perdiu, abocant-li el vi i (diguem la veritat) arrambant-li la pantorrilla i la cuixa per sota la taula.

En sortint, costà poc treball a don Joan de convèncer al senyor Pere de què lo millor que podia fer amb *aquella*, era despreciar-la; no dir-li ni un mot i deixar-la que mengés sola i dormís sola.

—Sola o en companyia, Joan.

—Es igual. Ja tocarà a arrepentits. Tu tens la Júlia, i si amb ella no n'hi ha prou, dones no te'n mancaran.

Tan prudents consells, donats per un baró prudent a un altre baró més prudent encara, no podien ser perduts com llavor caiguda en el camí; fructificaren.

I el senyor Pere, abandonant quasi sa casa, es dedicà a freqüentar la del seu amic.

La senyora d'aquest, sabent-lo tan desgraciat i resignat, duplicava les atencions envers ell. Generós per sa banda, no es presentava mai sense els més delicats obsequis. Quan vingué el sant d'ella, previ consentiment del marit, li féu present d'uns diamants grossos com pèsols.

Després el senyor Pere i don Joan emprengueren negocis junts, que anaren molt bé, i el primer convencé al segon de què comprés un auto per la senyora.

Una delícia...

Però... vet aquí que un dia don Joan digué a senyor Pere.

—Suposo que tu faries per mi el que jo he fet per tu...

—Pots dubtar-ne? Què vols?

—Convida'm a sopar a casa teva.

—I ara!

—Sí.

Don Joan es tregué el barret i demanà:

—No em veus res?

—No.

—Doncs... porto banyes!

No recordem ara qui va dir que de tots els que intervenen i assisteixen a la festa taurina, el menys irracional és el «toro»; així, tal com sona, sense vaselina; és clar que nosaltres no hi estem conformes, perquè no podem estar-ho amb cap bestiesa de les moltes que es diuen, demés de què la gent taurina comença per tenir sempre, igual que les encarregades de cases dolentes, una petita dosi de filosofia barata i algunes altres coses (rellotge de polsera, mitjons, armilla, etc.), que el «toro» no té; però, a part d'això, podem assegurar, i no ens equivoquem, que a la plaça hi van molts dels que no farien cap mal paper col·locats entre les dues vares d'un carro; si en voleu la demostració, només cal que us fixeu en lo que va succeir diumenge: al quart «toro» sortí, com cada dia, un «capitalista» no inscrit a la Patronal, però tan empipador com els d'aquella casa; li van deixar fer la... dallonses una mica i després ho agafà en «Cofre», que, segons sembla, deu ésser de l'Unic; com que va rebre alguns cops de l'altre, que es resistia, hi va correspondre amb una bufetada de les que donen fama, argument de gran força persuassiva que tota la gent «persona» de la plaça trobà molt a l'hora i de justícia, ja que sembla que s'hagi oblidat allò de les quinzenes per aquesta mena de suïcides.

Doncs bé; hi havia entre el públic una gran part de... (callem-lo) i es donà el cas de què fos «bronca» el que devia haver sigut ovació; en «Cofre», que, dit sia de pas, treballava molt bé, degué sortir de la plaça rumiant sobre el que haurien fet els companys d'Abd-el-Krim, de trobar-se en un cas semblant; segurament els fills de... Mahoma no haurien mogut aquella xiulada.

Es veritat, però, que el desenrotllament de la «lidia» predisposava a qualsevol burrada; una combinació interessant, una ramaderia no gaire dolenta i un dia esplèndid: aquests tres elements arreplegaren a les «Arenas» catorze mil beneits—entre els quals tenim l'honor de comptar-nos,—tots convençuts de què anàvem a córrer un «juergazo»... Com hi ha Déu que el correguérem!!

Els «toros» de Surga sabien tres cursos de grec: cap acudia bé als capots, però ficaven el cap per sota que era una delícia; sempre els dóna així aquesta ramaderia, i, naturalment, no hi ha manera de lluir-se, com no sigui un «Joselito»; sort de què les mateixes condicions dolentes del «ganado» serviren a en «Barajas» per a posar en pràctica tot el repertori de mamarratxades efectistes que ell fa sempre: cabell avalotat, mossegadura de mans, horror, ira, desesperació..., demanin!, l'últim acte de «D. Alvaro, o la fuerza del sino»; com a intermedi còmic fins va fer la planxa número u amb un parell de «banderilles» de luxe que li donaren; hi havia un senyor que portava una esquella (a la mà, no confondre's), tocant-la a cada moment, i ja teniu a en «Barajas» que se li posa al davant i li engega un discurs accionat, brindant-li el parell amb lletra del «*jamás ni muertos ni vivos*...», i en acabar se'n va cap el «toro», fa unes filigranes imitació de la Pastora Imperio, l'animal embesteix i les «banderilles» quedaren clavades...: al bell mig de la sorra, com si elles també col·laboressin en l'*abucheo* general; la víctima fou el del brindis, que deia tot compungit: «Vint-i-cinc peles em costa; ja m'ha ben «banderillejat» a mi!»; junt amb el regal, «Barajas» troba a la seva «montera» un paperet dient-li: «Encara que sentís les campanes del Kremlin, no seré jo qui les toqui... Ja en pots estar ben segur»; això sense música.

El segon i tercer parell que posà, estigueren molt bé; s'ha de reconèixer.

«Bejarano» no va fer res tampoc, en comparació amb altres dies; sempre se'l veu que sap i és valent; a ratos va estar bé, però sense sortir de l'ambient soporífer de la tarda. Té el mal costum de deixar el «toro» fora del «tercio» quan fa els «quites», i això deu esmenar-ho, perquè deslluèix el que fa; també entra a matar des de lluny i alça massa el braç; després, no troba bé la sortida, i potser aquest defecte li donarà un disgust greu, puix les foradades de pit tenen alguns inconvenients.

Hem notat que aquest xicot deu haver après a saludar d'en «Curro Meloja»; quan l'aplaudeixen, fa alguns moviments amb la mà, escup per l'ullal i no es descobreix ni que el matin; deu ésser una prometença, però és de poca educació.

Tenim vertader gust en fer constar que el senyor president portava un mocador net; felicitem al que hagi tingut la iniciativa d'aquesta innovació tan necessària i esperem de l'altra presidència una mida semblant, encara que només sigui per la salut pública.

Ah! El cas us semblarà, insòlit, extraordinari, espalmador, despampanant, etc., però lo cert és que en «Barajas» no va entrar a la infermeria com fa sempre, per a sortir després amb la munyeca embenada, o qualsevol altra «virguería»; llàstima que hagi abandonat un procediment que tenia boges totes les pupil·les del districte V!! Cal que segueixi fent-ho, i encara l'«Asociación de Toreros» podrà nomenar-lo inspector del servei quirúrgic...

Apa, *buenas*!

EL TEU I EL MEU

En Moisès i en Samuel tenen la mateixa fulana. Qüestió d'economia.

I tenen fet un pacte: el de partir-se les despeses que faci la dita flàvia.

Així pagaven a mitges el compte de l'adroguer, de la planxadora, de la modista...

Vet aquí que un dia la fulana quedà embrassada i al seu temps desocupà dos bessons! Quin contratemps!

En Moisès, al sapiguer la nova, se'n pujà al pis de la fulana. En Samuel l'esperava al carrer. Al cap de poca estona en Moisès baixà fregant-se les mans de gust.

—Què passa?

—Sí, en efecte: ha tingut dos bessons, però *el meu* ha nascut mort!

INNOCENCIA

Un capellà troba a una nena que porta una vaca.
—On vas, maca?
—Porto la vaca al «toro», senyor rector.
—Això no està bé en una nena. Per què no ho fa el teu pare?
—No pot ésser. Té de fer-ho el «toro», senyor rector.

(De *Le Journal Amusant.*)

—Com volen que hagi comès un abús de confiança, si el meu amo acaba de declarar que mai havia tingut confiança en mi?

(De *Sans Gêne.*)

PATERNAL

—Abraça'm, filla meva! Un jove m'ha demanat la teva mà!
—Ai, papà! Jo no vull separar-me de la mamà!
—Això rai, dona! Us la podeu emportar!

(De *Sans Gêne.*)

—No m'has enganyat durant ma absència?
—No. Només em vénen ganes d'enganyar-te quan et veig.

(De *Sans Gêne.*)

COMPASSIÓ

Diàleg de platja:
—Ja ho saps, Raquel, que et teu marit té una *querida?*
—Sí?
—Sí. Es ben cert!
—Ai, pobra xicota! Ja la planyo!

(De *Sans Gêne.*)

—D'ordinari, són sis passos la distància per a parlar amb un superior. Però amb els peus que té vostè, es pot acostar fins a tres.

(De *La Vie de Garnison.*)

EL POBRE CAPTAIRE

—De què fa el teu pare?
—De paleta.
—I la teva mare?
—De planxadora.
—Per què captes, doncs?
—Perquè sóc un pobre orfenet que està sol en el món!

(De *Le Rire.*)

EL DOMADOR

Dos tigres contemplen al seu domador, que, per a enganyar al públic, crida, fa anar la tralla i dispara trets.
I un dels tigres, diu:
—I que n'és de trist haver d'estar tancat amb una fera com aquesta!

(De *Le Rire.*)

—Recorda't que has promès casar-te amb mi.
—Oh! L'amor fa dir tantes bestieses!
(De *Le Regiment.*)

PER TAFANER!

(*Conte vell contat de nou.*)

No sé! Què vols que et digui! No puc creure lo que em dius dels esperits! Es molt estrany tot això!

—Doncs tingues la certesa de què són uns sers immaterials dotats de raó, amb el que, per diversos mitjans, podem sostenir-hi relacions.

—Home, tindria de veure-ho per convèncer-me.

—Doncs, mira: quedes convidat, i ja t'avisaré dia, hora i lloc.

Aquesta és la conversa que sostenien en Quimet i un amic seu qui professa doctrines espiritistes.

Al cap de pocs dies en Quimet rebé una lletra indicant-li on podrien trobar-se amb l'amic espiritista, per a concórrer a una sessió espiritista.

En Quimet acudí puntualment a la cita i junts amb l'amic s'encaminaren als carrers més antics de la ciutat, fent cap a una mena de lògia on hi havia reunits una dotzena d'individus, als quals semblava presidir un subjecte alt, escanyolit, de llargues i blanques barbes. El company espiritista i en Quimet foren rebuts amb una solemne i estudiada acatació per part dels reunits, que voltaven una taula sobre la qual tan sols hi havia uns llibrots d'apergaminades cobertes i un canelobre amb cinc espelmes enceses.

El company passà a ocupar un lloc que li semblava reservat en la taula i en Quimet restà dret a una prudent distància de la taula.

El subjecte de barbes blanques es dirigí a en Quimet i li digué solemnialment:

—Què és lo que voleu saber?

—On és el meu pare—digue en Quimet, bo i dubtant.

Els individus de la taula murmuraren entre dents i el de les barbes blanques semblava evocar quelcom. De sobte parà la murmuració i el vell digué sentenciosament a en Quimet:

—Els esperits diuen que el vostre pare és a Màlaga...

No havia acabat de parlar el de la barba blanca, que en Quimet esclafí a riure, dient:

—Aquesta sí que és bona! Si el meu pare ja fa anys que és mort!

—No rigueu, que els esperits no enganyen. Tornarem a preguntar.

Evocaren novament als esperits i altra volta el vell, dirigint-se a en Quimet, li digué sentenciosament i solemnial:

—Els esperits, que són infal-libles, responen a la nostra evocació dient que l'home de la vostra mare és mort fa alguns anys, però que el vostre pare viu i actualment es troba a Màlaga...

En Quimet cercà la porta buscant aire per a respirar, seguit del seu company espiritista, qui tractava d'aconsolar-lo de la trista revelació filla de la seva tafaneria.

DUBTE

En Quim estava molt preocupat.

Els amics ho comprengueren i volien que els digués la causa de tanta preocupació, per a ajudar-lo en el que fos, si és que el mal ho permetia.

—La preocupació—digué en Quim—és que voldria acabar, rompre per sempre amb *La Pelets*, i no puc. Em costa molt renyir amb ella!

—Doncs, home, no renyeixis!

—Aquí està el mal. Renyir *em costa* molt; però no renyint *em costa* encara més!

Con perfección volvemos gabanes y trajes al revés. Planchamos trajes en el acto (sistema americano). — *Precio*: TRES PESETAS : : :

LA REFORMADORA

TRAFALGAR, NUM. 9, 1.°
(Junto Plaza Obispo Urquinaona).

Pigat: Va al cove, per dret propi.—*Sibeques II*: Sí? Ara en aquest moment li fan el mànec.—*Un pagès corrido*: Potser sí n'aprofitarem un parell.—*K. Lat*: No. No s'hi encaparri. La lletra és lo de menys. Amb *redondilla* seria també un bunyol.—*Spatec*: Anirà, però no sabem com ni quan.—*Pura, Casta i Virgínia*: Admiro la seva constància, prendes. El que no admiro és el conte que avui envien. Què hi farem! Una hora tonta tothom pot tenir-la.—*Cigala*: Posi's tranquil, que tot plegat no serà res. *Un fart d'olla*: Abans em faig *indio bravo*! I ara!—*Un salta-taulells*: Miri: vostè servirà per vendre angelines o punta de fil, o per jogar al futbol, o per donar gust a la xicota, però lo que és per fer literatura, mau!—*Un de Begas*: No. Si no ens havem enfadat! Ens fem càrrec de lo pesada que és la carretera i fem els ulls grossos.—*Un suat*: Es un bunyol com un temple.—*Escardot*: Amb la *malícia*, res. Es perillós.—*San Fum*: Per molts anys. Ah! I no faci calendaris, que la dinya.—*Una sogra*: Sí, bé, és allò. Què vol que fem, si ens conta tantes llàstimes?—*S. S.*: No val a dir coses lletges. A quin país som?—*Una noia de Banyoles*: Que és aquella que va dir allò del pixador? Anirà el xisto, però un xic modificat.—*Sòmines*: Llàstima de tinta, de paper i de temps!—*Un músic*: No sona pas prou bé, mestre.—*Calafiques*: Ja té gràcia, ja. Però... ja ho sap que l'autor era en Peius?—*Un espatotxi*: Ai, Senyor! Quin temps que correm! Miri que dir allò de què..., etc., etc. Res: que no ens atrevim, vaja!—*Un filibuster*: Posi's tranquil. Tot plegat, no serà res.—*Peix al cove*: Lo que envia no és peix, precisament, però també va al cove.—*Sípia verda*: Arri, brut!

En queden una pilassa.

CONEIXIA EL «PANYO»

Com te van els assumptes, Cornet?

—Bé, noi. La meva fortuna augmenta cada dia. Ara me'n vaig a la companyia de segurs...

—A què fer?

—A assegurar la meva nova tenda contra incendis i les collites contra la pedregada...

—Ah, sí? Caram, caram! Però... no ho entenc.

—Què, no entens?

—Lo de l'incendi, sí; però... com t'ho fas per a fer pedregar?

QUINTET JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNÉS - Tapinería, 35. 1.º

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

No portareu mai la camisa neta si no hi doneu el famós

BLAU CATALUNYA «BARCO»

DIPLOMA D'HONOR AMB MEDALLA D'OR a l'Exposició d'higiene de Barcelona, any 1922. — Unica marca al món que ha obtingut tan alta distinció. Demaneu-lo arreu.—J. LOPEZ LLAUDER, CORCEGA, 260 : : : :

FOLIES BERGERE

TELEFON 3929

Gran èxit de la novella cançonetista MARIA TUBAU. Exitàs de la parella de cante i balls LAS PREDILECTAS i de la ballarina MARIA GUERRERO. Espatarrant triomf de la companyia de comèdies de Joan a Díaz.

ALCAZAR ESPAÑOL

El palau de les varietés del carrer de la Unió, el més selecte i el més concorregut. Grandiós èxit del BALTABARIN

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 105 i 103

Programes extraordinaris i variats. Debute d'aplaudides artistes, ballarines, cançonetistes i cupletistes. EXITS! EXITS CADA DIA!

S'ha inaugurat el gran Cabaret

LA BUENA SOMBRA

GINJOL, 5

Instal·lació esplèndida. Programa atractiu. Temperatura agradable. Noies maques. El lloc més elegant de Barcelona. Aneu-lo a veure!!

TEATRE COMIC

Espatarrant companyia de sarsuela, operetes i revistes dirigida per Enric Bedt

Grandiós èxit de la revista d'actualitat palpitant, en un acte, 5 quadres, 2 sub-quadres i apoteosi, lletra de Manolo Fernàndez i música del mestre Joan Antoni Martínez: QUE ES GRAN BARCELONA!!

POMPEIA

C. DEL ASALTO, 103, i M. DEL DUERO, 52

Exit grandiós de la notable companyia de vodevil d'Antònia de Cachavera i en la qual forma part el primer actor Victoria Vázquez. Colossal èxit de Consol Serrano.

Pavillón Meublé

Regás, 6

Barcelona (Gracia)

VIAS URINARIAS
IMPUREZAS DE LA SANGRE
DEBILIDAD NERVIOSA

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resutados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:
Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DR. SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:
Sífilis (avariosis), *eczemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DR. SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA:
Impotencia (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DR. SOIVRÉ. — Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Moncada, 21, Barcelona. — VENTA: *Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, Princesa, 7, y principales farmacias de España, Portugal y América.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics.

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8
SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes.

CALCETINES REFORZADOS

para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6.

TISANA PUIG (Antiblenorrágica)

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias del aparato génito-urinario. Venta: Dr. Ferrer, Segalá, Farmacia de la Cruz, «Salus», Viuda de Alsina, Francisco Puig, y demás farmacias. Barcelona.

SIFILIS — PELL

CLINICA: RONDA SANT ANTONI, 22, PRAL.

Diariament aplicacions del Salvarsan (606), Neosalvarsan (914), Silbersalvarsan, Neosilbersalvarsan, Galil (1116), Sulfarsenol, etc. S'injecta a qualsevol hora del dia i fins a les 11 de la nit, pel propi doctor. Preus especials per a Pupiles.

PELL — SIFILIS — VENERI

INSTITUT URO-DERMIC DEL DR. MONTAÑA
Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu.
SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.º

Leed semanalmente

EL CALOYO

Semanario picaresco y festivo

Sale los sábados — 10 céntimos

Demaneu els ultimse xemplars de

EL DOMADOR DE DEMONIOS

FELIPE TRIGO

Preu: 1'25 ptes.

IMPOTENTE

Deja usted de serlo en el acto empleando el INTRODUCTOR pat.

Prospectos contra envío o'30 pesetas en sellos

Aparato contra pesetas 15, Giro Postal

A. FICHTNER - Industria, 205 - Barcelona

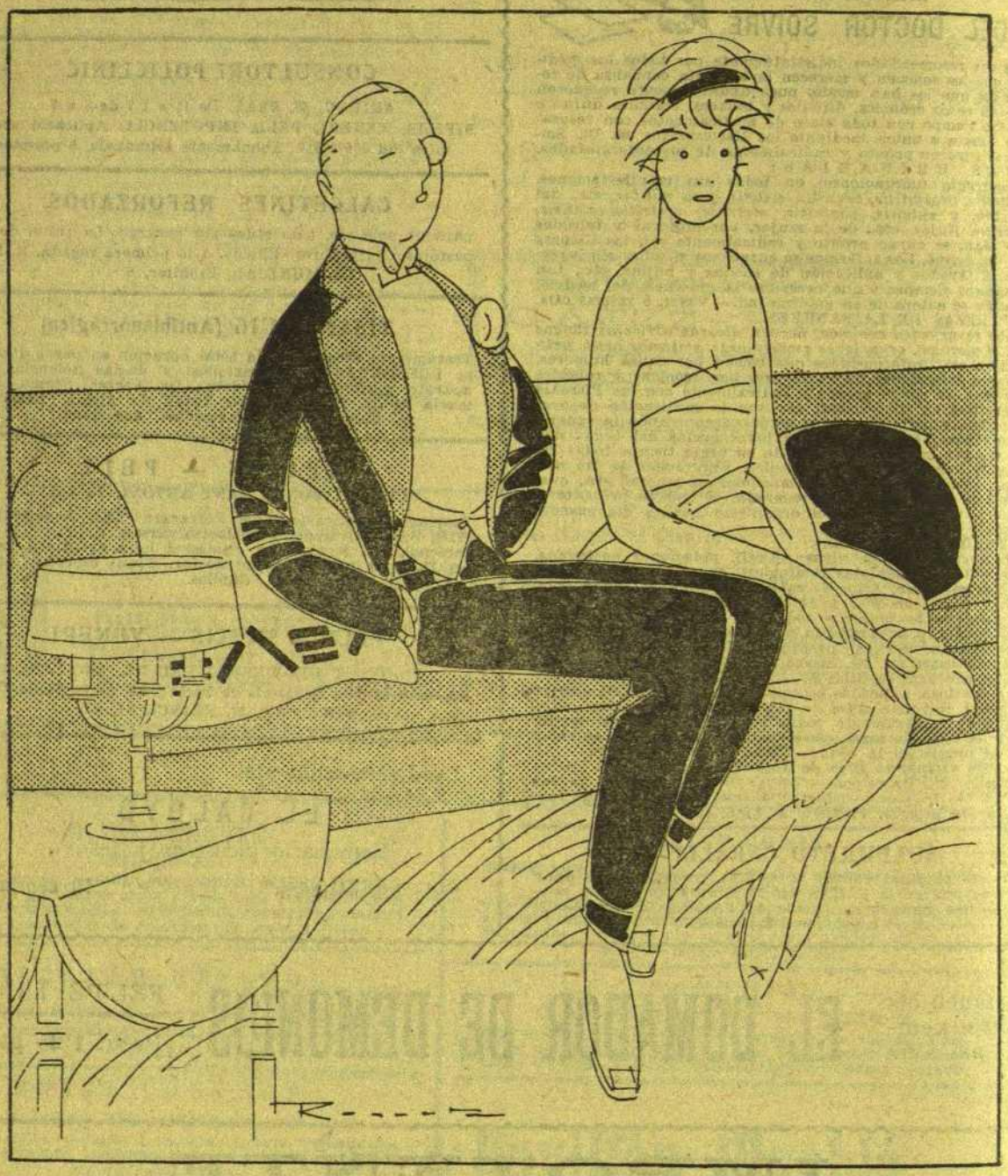

—Es molt mal educat en Rafecas. Mai es treu els guants...
—Ai, ai! Al davant meu sempre s'els treu...